ROMULUS LAL

a intrat iarna-n oraș

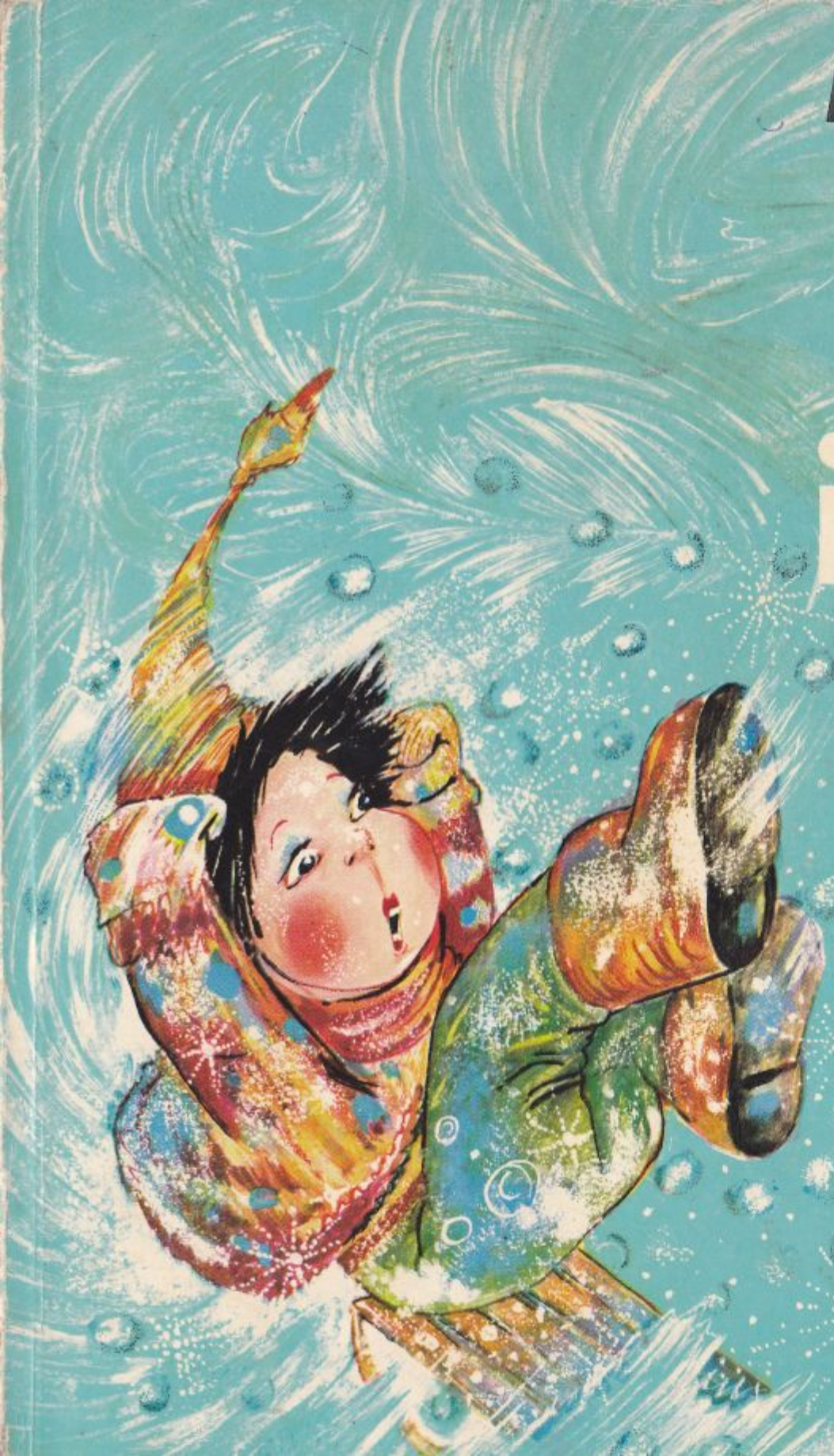

EDITURA ION CREANGĂ

ILUSTRAȚII DE
DOINA BOTEZ

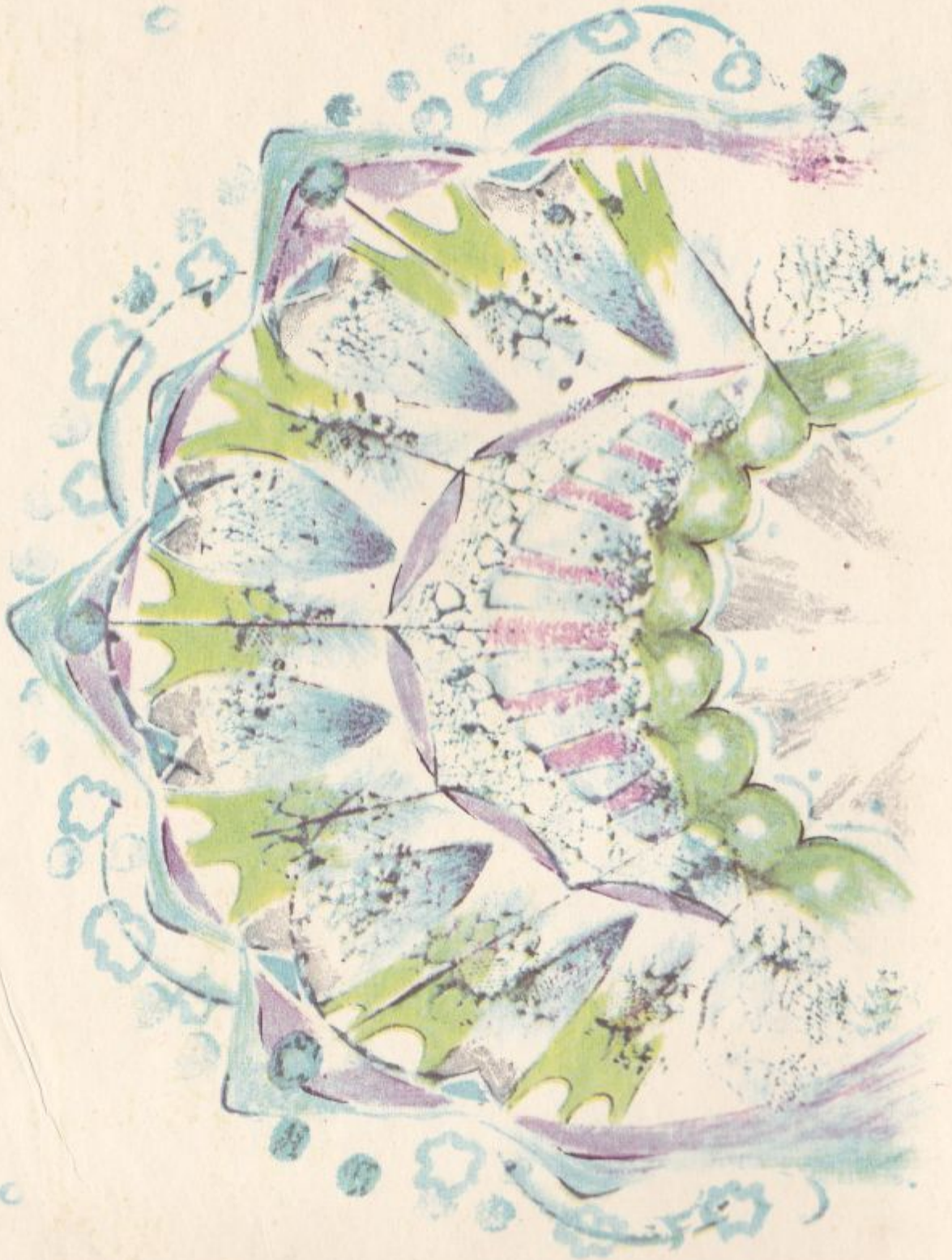

ROMULUS LAL

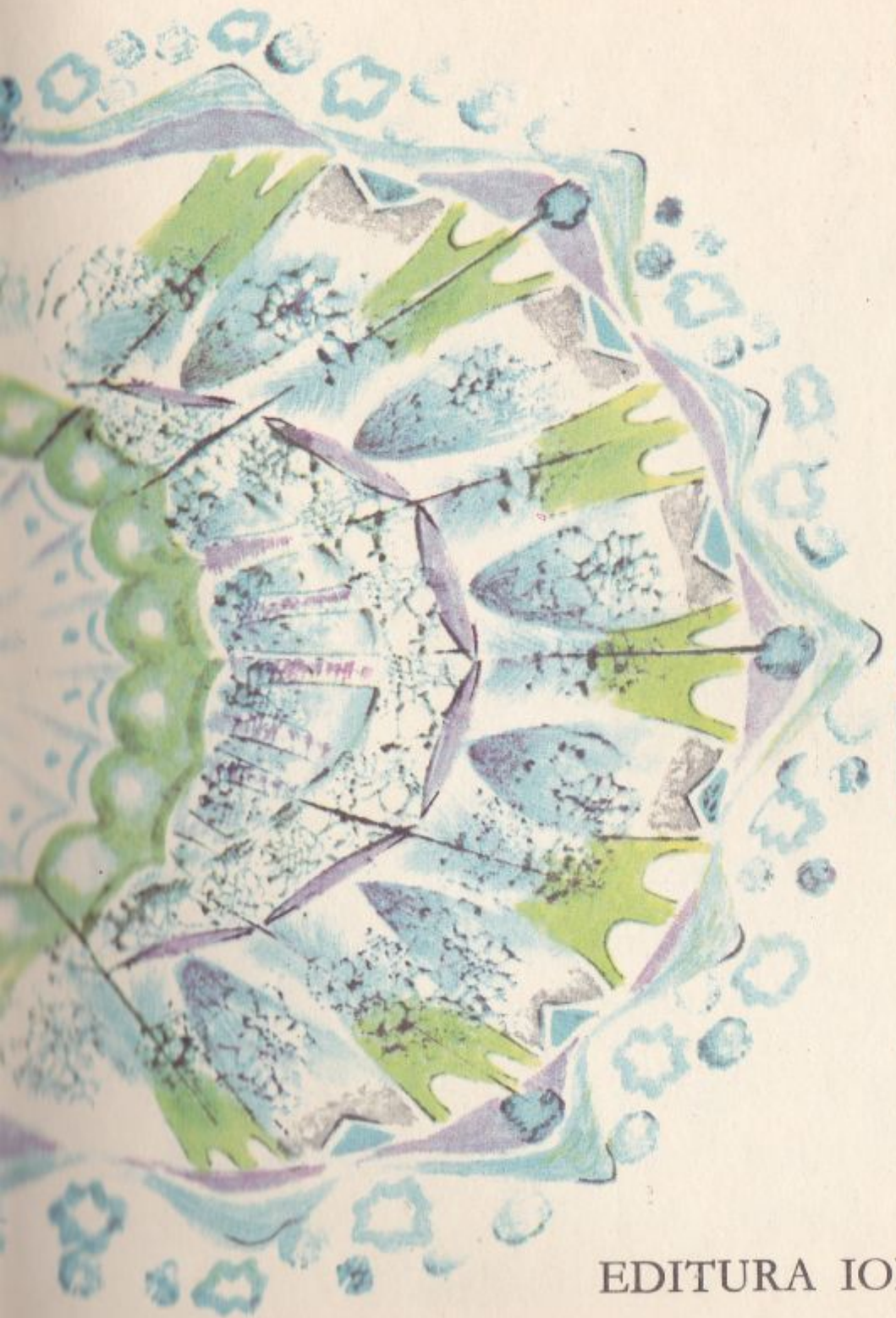

a intrat iarna-n oraș

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI 1980

A intrat iarna-n oraș
pe un cal cam nărăvaș
și așterne-n urma ei,
măzăriche și polei.

Am văzut-o pe fereastră,
cînd trecea pe strada noastră
și-am fugit în calea ei,
cu căluți cu clopoței.

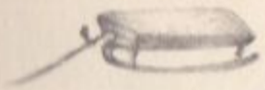

Și în rînd cu toată ceata,
cu-nvoire de la tata,
iată-ne-ntr-o răsuflare,
grăbind toți spre Parcul mare.

Dar în practică-i mai greu
să străbați acest traseu.
O pornim pe jos cu spor,
pînă-n colț la semafor.

Nici o clipă nu se pierde
cînd se-aprinde „ochiul" verde,
„Asta-nseamnă, spune Rada,
că putem să trecem strada".

Cînd în stație-am ajuns,
troleibuzul s-a și dus.
„Să luăm tramvaiul trei",
zice mi se pare-Andrei.

Dar o fată mai zglobie,
spune cu filozofie :
„Să luăm tramvaiul doi,
că ne-aduce și-napoi".

O susține, pe moment,
Radu cu alt argument
și adaugă sfios :
„E-un tramvai silențios".

Cînd colo, la compostare,
că-i cu autotaxare,
n-ajungem la aparat,
Ne ajută un bărbat.

În doi timpi, gata, pornește
și-apoi cît ai zice pește,
ca săgeata dintr-un arc,
ne și lasă lîngă parc.

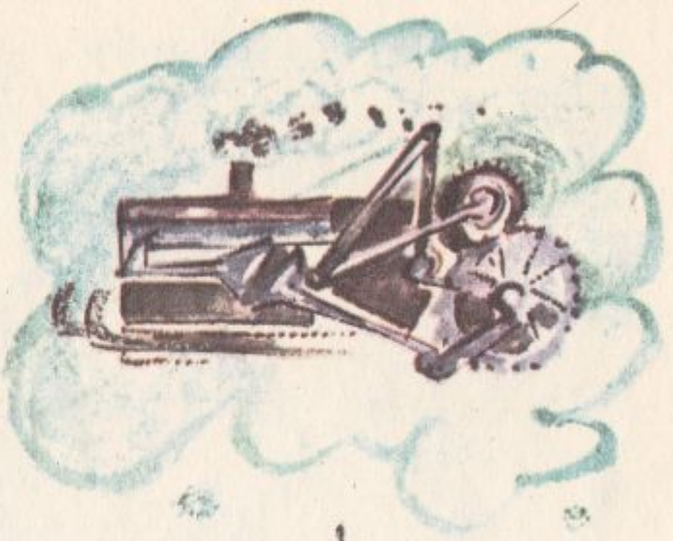

Ajungem pe derdeluș ;
vai ce greu e la urcuș,
dar la vale e ușor ;
săniuța își ia zbor.

Dan e foarte talentat :
dintr-un arc de ceas stricat,
tot încearcă, îi dă zor,
să-ncropească un motor.

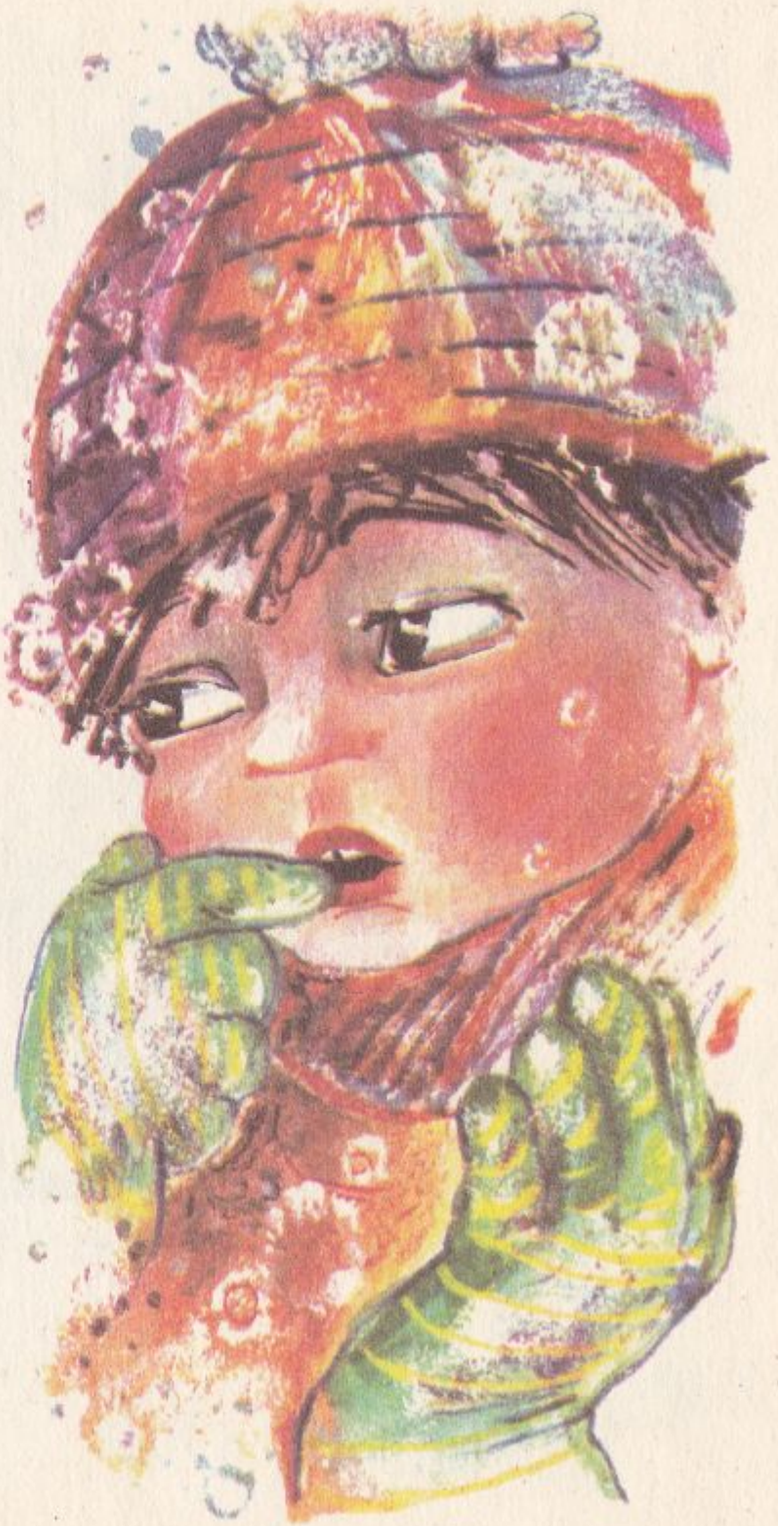

Mai isteț e Iliuță ;
a-nhămat la săniuță
pe Grivei, cățelul tuns,
să i-o tragă el în sus.

Irinuca-mbujorată,
vede-acum, întîia dată,
un gheţuş din fulgi de nea ;
ca-mplinit un an abia.

A rămas pe loc surprinsă,
de-o risipă-aşa întinsă ;
ea credea că-n parc, pe jos,
cernu mama zahăr tos.

Aurora-Catrinel,
s-a grăbit cu prea mult zel,
și uitați-o, a ieșit,
cu pantofii puși greșit.

Ea, șoimiță-adevărată,
e puțin cam bosumflată ;
cică ieri, la grădiniță,
preaisteața de fetiță,

A avut un lapsus mare,
la o simplă întrebare :
a uitat cum se numește
„șoricel", pe englezește.

Doru, curios din fire,
face o descoperire :
dacă crengile le scuturi,
poți să prinzi un sac de fluturi.

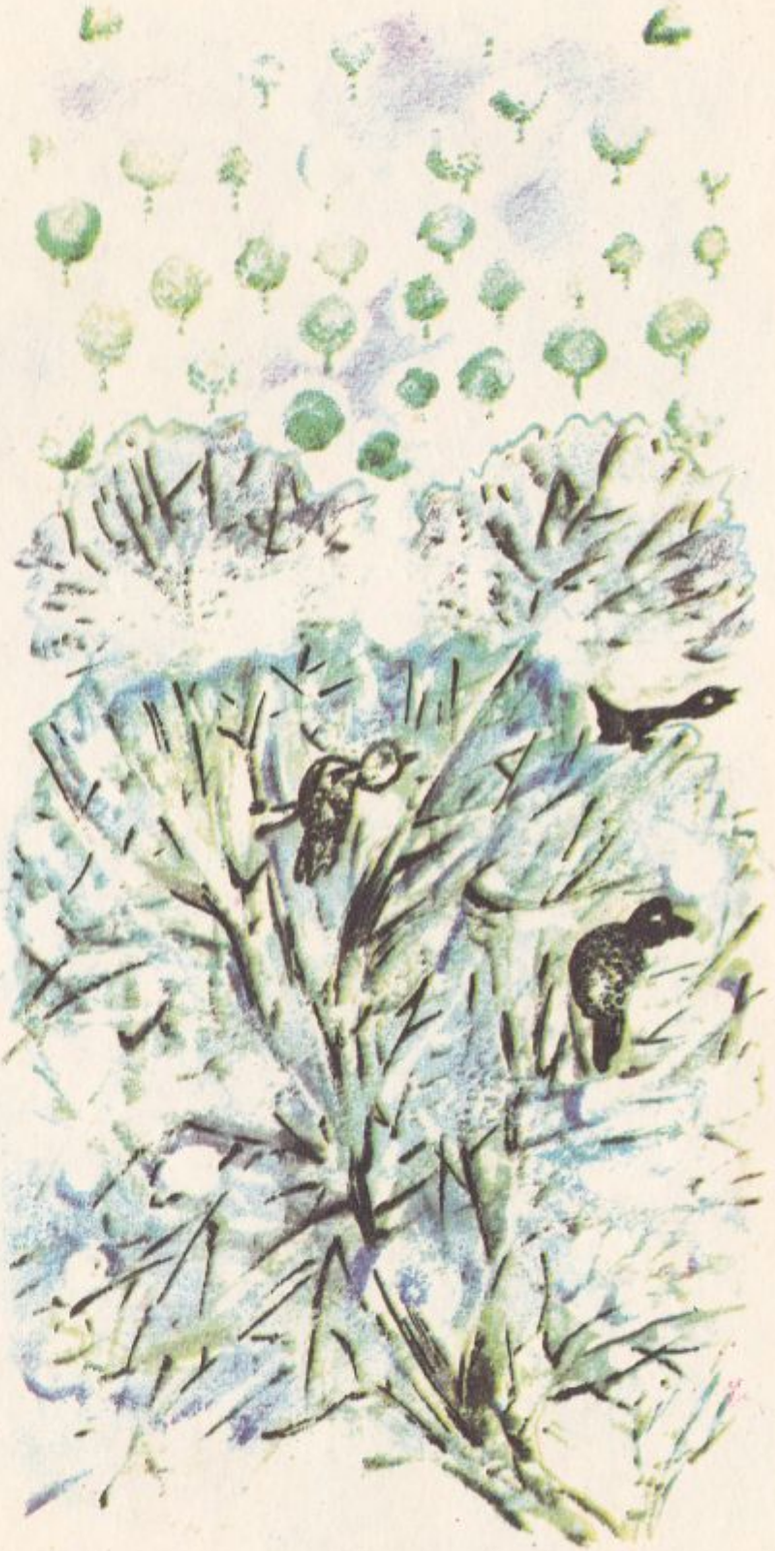

Doar Florin jos, în zăvoi,
smiorcăie ca un pisoi ;
îl cam „frige" la picioare
și nu-și dă seama ce are.

Îl consultă o fetiță,
viitoare doctoriță,
și-i prescrie-un tratament,
să-l urmeze la moment :

„Dacă stai mereu în loc,
ai să-ngheți și în cojoc.
Scoate-ți nasul din cojoacă
și treci repede la joacă".

O mămică și-un tătic
vin cu piciul lor peltic ;
și mustața tatei spune :
„Nu-i alt pici la fel pe lume".

Remus și cu Romulus,
se lansară-ntr-un concurs ;
pîn-la urmă tot lon,
la săniuță-i campion.

Mihăiță, un vlăjgan,
se credea pe tobogan ;
și își ține-acum, c-o mînă,
pantalonii lui de lînă.

„Hei, Săndele, fii atent.
Ai să faci un accident".
N-apucai să mai repet,
că intră în parapet.

Săniuța lui cea nouă
își crăpă o talpă-n două ;
și tot el, să-l vezi apoi,
face mare tărăboi

Că nu știe chiar precis,
de-o fi-n jur vreun servis ;
Cristi-i spune : „Servis nu-i.
Ți-o repar eu. Ai un cui“ ?

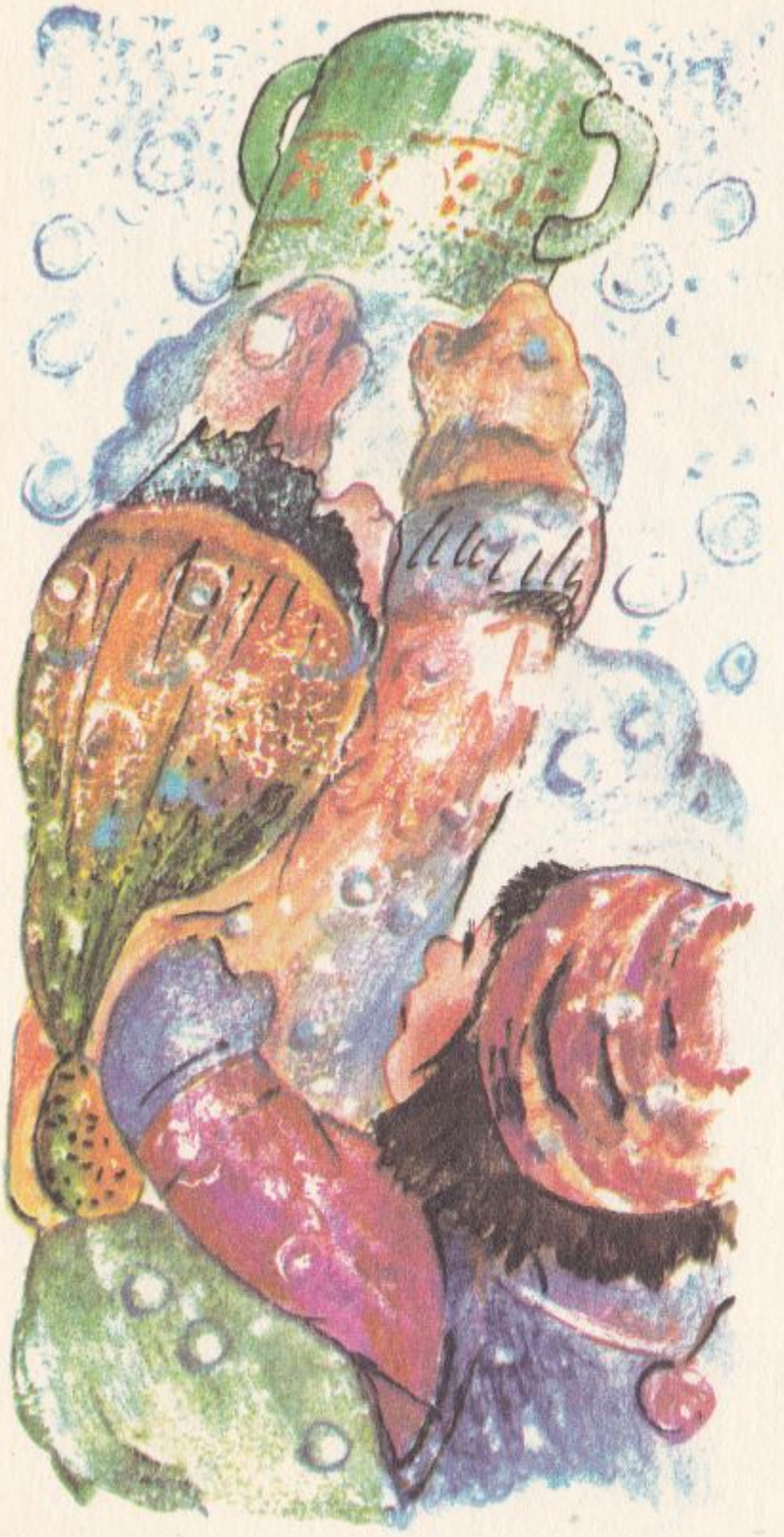

Pe cînd seara stă să cadă,
facem omul de zăpadă ;
ne-am urcat pe-o ladă goală,
și-i fixăm pe cap o oală.

Cînd credeam că-s toate bune,
ce să vezi ? Mare minune :
l-am făcut cam fără har,
parcă-ar fi un urs polar.

„De-i așa cu-adevărat,
spune Victor, că-i bărbat,
să-l trezim din hibernare,
să ne care în spinare“.

Dar deodată-n cartier
se stîrni un pui de ger ;
un băiat mai norocos
zice una cu folos :

„Șoimilor din grupa mică,
nici să nu ne fie frică ;
s-adunăm fulgi jucăuși,
toți în palmele căuș.

Dintr-un pumn de bulgări, frate,
ridica-vom o cetate ;
și ne-ascundem toți în ea,
pîn-o trece iarna grea".

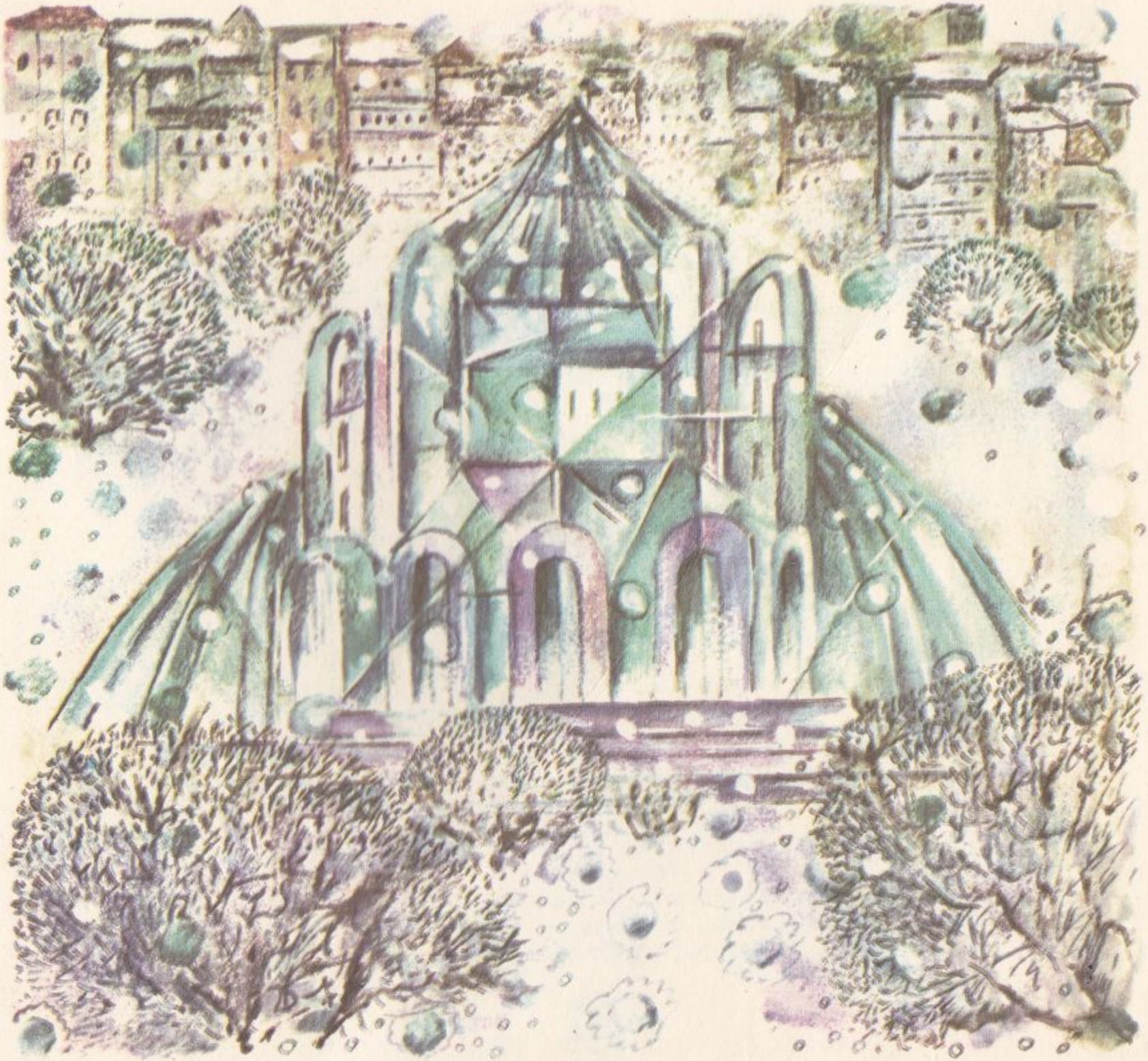

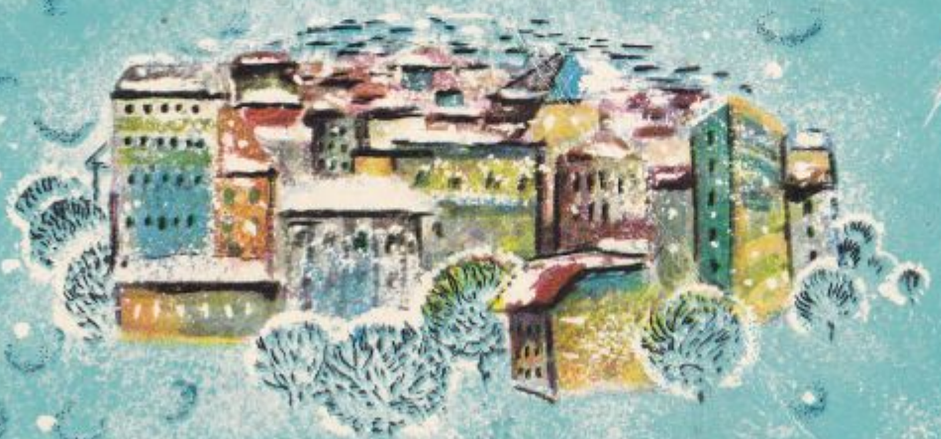

Lei 5,25